בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום ה', כ' באדר ב' תשס"ח (27 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

" וַיִּקְחוּ בְנֵי אַהֲרֹן נָדָב וַאֲבִיהוּא אִישׁ מַחְתָּתוֹ וַיִּתְּנוּ בָהֵן אֵשׁ וַיָּשִׂימוּ עָלֶיהָ קְטֹרֶת וַיַּקְרִיבוּ לִפְנֵי ה' אֵשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אֹתָם. וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלִּפְנֵי ה' וַתֹּאכַל אוֹתָם וַיָּמֻתוּ לִפְנֵי ה'. וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אַהֲרֹן הוּא אֲשֶׁר דִּבֶּר ה' לֵאמֹר בִּקְרֹבַי אֶקָּדֵשׁ וְעַל פְּנֵי כָל הָעָם אֶכָּבֵד וַיִּדֹּם אַהֲרֹן." [ויקרא י' 1-3]

תגובתו יוצאת-הדופן של אהרון הכהן בפני מותם הטראגי והפתאומי של שניים מארבעת בניו (הנותרים: אלעזר ואיתמר) בשעת חנוכת המשכן [!] בפרשת השבוע, "שְׁמִינִי", מהווה את הרקע למאמר הבא:

= ... תמיד היו קשות לי פרשות ספר 'ויקרא' העוסקות בעבודת הקרבנות. מהר מאד העין פוזלת לה לרש"י, תרה אחרי רעיון נאה, או האוזן עוקבת בקפדנות יתר אחר בעל הקורא – אולי ימעד בקריאתו. אך הכתוב עצמו נותר מרוחק. מהי סיבת ריחוק זה? תשובות שונות אפשר להעלות לשאלה זו ואתמקד באחת מהן.
מעיון בתורת הקרבנות, צף ועולה חסר גדול – **למה לא מדברים**? למה הכל נעשה בשתיקה שכזו? וכי אין מקום לתפילת הודיה עם הקרבת קרבן תודה, או לוידוי דברים בעת הקרבת החטאת? למה התורה מתמקדת רק בפרטי עבודת הכהן וכמעט שלא מוסרת בידינו טכסט אותו יש לומר?
גופה של השאלה מצביעה על תופעה. אמנם היתה שירת הלויים ושירתם נשתמרה בספר תהלים, אך הם היו רק מחוץ למקדש עצמו, בקודש פנימה היה חלל של דממה. עבודות המקדש נעשו ללא תוספת של דיבור, לא בעת העלאת הנרות במנורה, לא בעת סידור לחם הפנים או הקטרת הקטורת. ואף בחוץ, הכהנים עצמם עסקו בעבודה מעשית. את הדיבור הם השאירו ללויים. הכהנים – שתקנים גדולים היו, הלכו הם בדרך אביהם – דרך "וידום אהרן".
מה פשר תופעה מתמיהה זו? למה לא לדבר, להתפלל, תופעה כל-כך מתבקשת וטבעית לאדם העומד לפני אלוקיו? והשאלה מובילה להבנה האחרת: וכי יכול אדם הנפגש עם אלוקיו בכל הדרו וגודלו, לומר דבר מה? וכי יש ערך למלים אל מול חוויית אמונה של א-ל אדיר רם ומתנשא? וכי יש מלים לתארו? האם לא כל מילה רק תצמצם ותקלקל? במחשבה נוספת, דווקא הדיבור נתפס כאבסורד.
... [נראה] כי ההתמקדות בעבודה הפיזית במעשה הקרבן, דווקא עבודה כעבודת עבד לפני רבו, נעדרת הבנה וטעם נעדרת פנייה בדברים – היא הביטוי הנעלה ביותר והמתבקש בשעת מפגש שכזה. ואולי דבר זה הוא הקשה כל-כך לנו, האדם המודרני, שחי את חייו ברעש מתמיד במלל אין סופי. קשה לנו לצייר את העוצמה **האדירה** של חוויית אמונה שכזו לה זכו הכהנים בבית המקדש. ושמא קריאה ונסיון לדמיין ולו במקצת את אותה חויית האמונה תהפוך אותנו לקצת פחות דברנים, קצת יותר ענווים ותחזק בקרבנו געגוע לבית מקדש בו

"לוּ עַמִּי שֹׁמֵעַ לִי יִשְׂרָאֵל בִּדְרָכַי יְהַלֵּכוּ. כִּמְעַט אוֹיְבֵיהֶם אַכְנִיעַ וְעַל צָרֵיהֶם אָשִׁיב יָדִי."
מתוך פרק התהלים [פ"א 14-15] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי** בשבת

כניסת השבת	(ב"ש): 18^{34}	(י-ם): 18^{21}	(ת"א): 18^{36}	(חיפה): 18^{27}
צאת השבת	(ב"ש): 19^{33}	(י-ם): 19^{33}	(ת"א): 19^{35}	(חיפה): 19^{35}

פרשת השבוע: **"שמיני" / פרה** [ויקרא ט' 1 – י"א 47] **יום נעים ושבת שלום ומבורך!**
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.

בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום ה', כ' באדר ב' תשס"ח (27 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

–"לְךָ דֻמִיָּה תְהִלָּה" [תהלים ס"ה 2] [עלון "שבתון", גליון 361]

==========

אולי, יש לנו חוייה כזו במעגל השנה שלנו. נדמה לנו כי פעם בשנה, בימי ראש השנה, אנחנו נמצאים בשעת דומיה כזו – שעה שבה תוקעים בשופר...

הקול הפנימי והכנה ביותר, מעומק הנפש והלב, הוא הקול שבלי מלים – האנחה, והצעקה, וקול שירה - "וַיֵּאָנְחוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעֲבֹדָה וַיִּזְעָקוּ וַתַּעַל שַׁוְעָתָם אֶל הָאֱלֹקִים, מִן הָעֲבֹדָה. וַיִּשְׁמַע אֱלֹקִים אֶת נַאֲקָתָם." [שמות ב' 23-24] הצעקה, היללה והיבבה באדם ובכל בעל חי, מבטא נאמנה את רחשי הלב פנימה. "הִנֵּה עֲבָדַי יָרֹנּוּ מִטּוּב לֵב וְאַתֶּם תִּצְעֲקוּ מִכְּאֵב לֵב וּמִשֶּׁבֶר רוּחַ תְּיֵלִילוּ." [ישעיה ס"ה 14] המלים שמוסיף האדם – הבאות מחכמתו ובינתו – כדי להביע את רחשי לבו, **פוגמים** בכנותו וטהרתו של הקול הפנימי. כי לא יימלט מהגזמה או המעטה. נמצא יתרונו של אדם על הבהמה - בדעתו ובדיבורו – **מגרעתו** בהבעת הקול הפנימי. הקול, המופק ע"י נשיפה – זו הוצאת רוח מקרבו אחרי נשימה עמוקה - הוא הקול הפנימי ממעמקיו ותוך תוכו של האדם, מהנפש האלוקית שבו. "...וַיִּפַּח בְּאַפָּיו נִשְׁמַת חַיִּים וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה." [בראשית ב' 7] "כל המנפח, מקרבו מנפח." [זוהר] קול כזה – "... וְהָיוּ לָכֶם לְזִכָּרוֹן לִפְנֵי אֱלֹקֵיכֶם..." [במדבר י' 10]
לכן, תוקעים בשופר, כדי שהקול יעבור ויופק ע"י עצם בהמה הקורן בראש שאין בו דעת.
["חודש אלול והימים הנוראים" – חב' פעילים]

יהי רצון שנלמד מדומיה שכזו להאזין ולהקשיב טוב יותר איש לרחשי לבו של רעהו...

שבת שלום ומבורך,
ברברה, מרדכי וב"ב

"לוּ עַמִּי שֹׁמֵעַ לִי יִשְׂרָאֵל בִּדְרָכַי יְהַלֵּכוּ. כִּמְעַט אוֹיְבֵיהֶם אַכְנִיעַ וְעַל צָרֵיהֶם אָשִׁיב יָדִי."
מתוך פרק התהלים [פ"א 14-15] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי** בשבת

כניסת השבת	(ב"ש): 18^{34}	(י-ם): 18^{21}	(ת"א): 18^{36}	(חיפה): 18^{27}
צאת השבת	(ב"ש): 19^{33}	(י-ם): 19^{33}	(ת"א): 19^{35}	(חיפה): 19^{35}

פרשת השבוע: **"שמיני" / פרה** [ויקרא ט' 1 – י"א 47] **יום נעים ושבת שלום ומבורך!**
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.